

Francesc Pérez i Moragon

**L'expert
Lluch,
sempre a punt**

M'ho deia l'altre dia, sarcàstic, un bon amic, socialista de molts anys, però que mai no ha estat militant del PSOE: «¿quants avions d'aquests FACAs podria comprar Narcís Serra amb els estalvis que fa Carlos Solchaga retallant els ingressos de les autonomies?».

La broma té sentit, vagen on vagen a parar els diners que el govern central escatima, però no passa de ser una broma. El problema és gravíssim i no hauria d'admetre humorades. En síntesi, la cosa va així: si de veritat aquests senyors volen donar solidesa a allò que anomenen l'Estat de les autonomies, dotar-les amb recursos econòmics suficients és condició indispensable perquè l'invent funcione.

O potser és que no, que del que es tracta és, realment, aconseguir que l'invent no funcione, que faça crisi per falta de mitjans. El govern González, en «violiar» —el terme és d'un diari tan poc sospitós d'antisocialisme com *El País*— la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes (LOFCA), està posant obstacles fortíssims a la marxa pacífica i progressiva d'un model d'estat que entre uns i altres van combinar.

Gràcies a aquesta política, mentre que al govern regional de Castella-la Manxa li sobren diners per a construir casernes de la Guàrdia Civil (dedicació molt més pròpia del Ministeri de l'Interior), els governs regionals d'ací es veuen ofegats per a arribar a final de mes, com aquell qui diu.

Fins i tot un dirigent tan compromès amb la política autonòmica del PSOE com Raimon Obiols, primer secretari del PSC, hagué de reconèixer el passat dia 11, a Sant Boi, davant la seua clientela, que el govern espanyol no ha abordat el fet nacional català (s'ha d'entendre del Principat) com cal. Va assegurar, inclús, que aquest govern no té «una política clara, decidida, oberta i generosa» envers Catalunya.

Molt bé, podríem dir, però si no té aquesta mena de política, alguna altra en deu tenir. Molt probablement, la contrària de la descrita per Obiols. És a dir, una política fosca, indecisa, tancada i mesquina. Si és així, resulta ingenu esperar que

vulguen modificar-la de sobte. O voluntàriament.

El secret està a saber qui inspira aquesta política. Fonts ben informades asseguren que no és Felipe González qui la dicta, ni tampoc Alfonso Guerra. Es pensa, més aviat, en un ministre català que s'anomena Ernest Lluch.

La idea té sentit i la setmana passada la vam veure confirmada. A les queixes d'Obiols va respondre el mateix dia, des de Madrid, el ministre Lluch, amb unes declaracions que pretenien justificar la retallada del finançament autonòmic i assegurant que el govern central no oblida el fet nacional català.

Que no l'oblida, és ben segur. Una altra cosa és que el respecte. Però, això a banda, és estrany que un ministre de Sanitat s'encarregue d'opinar sobre aquestes qüestions. Ens trobem enfront d'unes perspectives insospitades. La setmana que ve, potser, Fèlix Pons farà uns comentaris encertadíssims sobre la SIDA i el ministre Solana dissertarà àmpliament sobre la pròxima campanya agrícola.

¿Per què respon Lluch i no un altre? Alguns veuen en aquest fet una confirmació de la hipòtesi que és ell, precisament, qui inspira la política catalana del govern central. És la vella tàctica del *morro amigo*, de l'expert indígena. Si a Madrid hi ha tants ministres i tants alts càrrecs oriünds del Principat, no és perquè el PSC siga un segment molt influent del PSOE, és perquè Catalunya els preocupa i volen tenir els millors experts en la qüestió. Enmig de la colla, Lluch ocupa una situació molt més distingida que els seus companys i, damunt, també és expert en el País Valencià. Una mina.

Ja ho diuen els castellans, que no hi ha millor falca que la de la mateixa fusta.

En definitiva, que si Obiols diu A i Lluch li respon B, no és per casualitat (també Serra és català, i calla). I, ja posats, tampoc no és casualitat que tanta gent desconfie de l'eficàcia real que puguem tenir les declaracions A i B, més enllà dels límits estrictes de la pura i simple propaganda política.

Quantes sorpreses guarda el futur... Quasi tantes com abans. □